Buhay na LARAWAN

NOBELA NI
ARMANDO DE GUZMAN

Di Mapagkatulog, Hindi Mapalagay, Laging Na Sa Diwa'y Ang Kanilang Kasal.

muli niyang narinig ang pagtunog ng timbre ng kanyang telepono.

—Sino ito...? —tanong ng doktora.

—Ako... aking mahal... Hindi ako makatulog hangga ngayon... Marahil ay dahilan sa laki ng kagalakang nag-uumapaw sa aking dibdib, dahil sa nalalapit nating pagiisang-dibdib... Nagbaka-sakali lamang ako sa pagtawag... Hindi ko iniisip na ikaw man ay hindi pa rin nakakatulog hanggang sa mga oras na ito... —sagot ni Rogel, sa kabilang dulo ng kawad.

Ibinalita ng doktora sa katipan ang pagkakamali ng nakausap niya sa telepono, may mga ilang saglit pa lamang ang nakalilipas.

—Nang malaman kong hindi ikaw ang dinukot ay saka lamang ako nakahinga ng maluwag at nakapagpasalamat sa Diyos... — sagot ni Rosella.

—Hindi itutulot ng Diyos, mahal ko, na mangyari sa akin ang gayon... sapagka't ikaw ay malulungkot at luluha... Ang mga tapat sa pag-iibigan ay inaalagaan at sinusubaybayan ng kapalaran, hanggang sa matupad ang kanilang magagandang pangarap sa buhay... —sagot naman ni Rogel.

—Ano ang gagawin mo sa araw na ito...? —tanong ng doktora.

—Ako'y hahandugan ng aking mga kaibigan ng isang "stag party" mamayang gabi. Pagkagaling ko roon ay magtutungo ako riyan, upang ikaw ay makapiling at maibalita ko sa iyo ang nangyari sa akin sa buong maghapon... —malambing na sagot ng binata.

—Kung gayo'y matulog ka na, mahal ko...

—Oo, ikaw man naman ay gayon din, aking mahal...

—Pagkagising ko ay tatawagan kita, upang ibalita ko sa iyo ang aking napanaginip...

—Gayon din ang aking gagawin, kung ako ang unang magising... —sagot ni Rosella.

Kasunod ng katagang iyan, na napinid nang magkasabay ang dalawang telepono.

Kapuwa sila nakatulog nang mahimbing at tanghali na nang mangagising.

Ilang saglit silang nagkausap sa telepono, sapagka't abut-abot na ang may sakit na naghihintay sa tanggapan ng bisita, sa malaking tahanan ng doktora.

—Pagkatapos ng party mamaya ay saka na ako pariiyan, upang magkausap tayo ng mahaba... ani Rogel.

—Hihintayin kita... Huwag ka sanang magtatagal sa *party*, sapagka't ako'y maiinip sa paghihintay sa iyo... bilin ni Rosella.

—Oo, sisikapin kong makarating diyan agad —ani Rogel naman, bago ipininid ang telepono.

KINAGABIHAN...

Sunod-sunod halos na dumating sa "Jungle Bar" ng Manila Hotel, ang matatalik

(Sundan sa pahina 81)

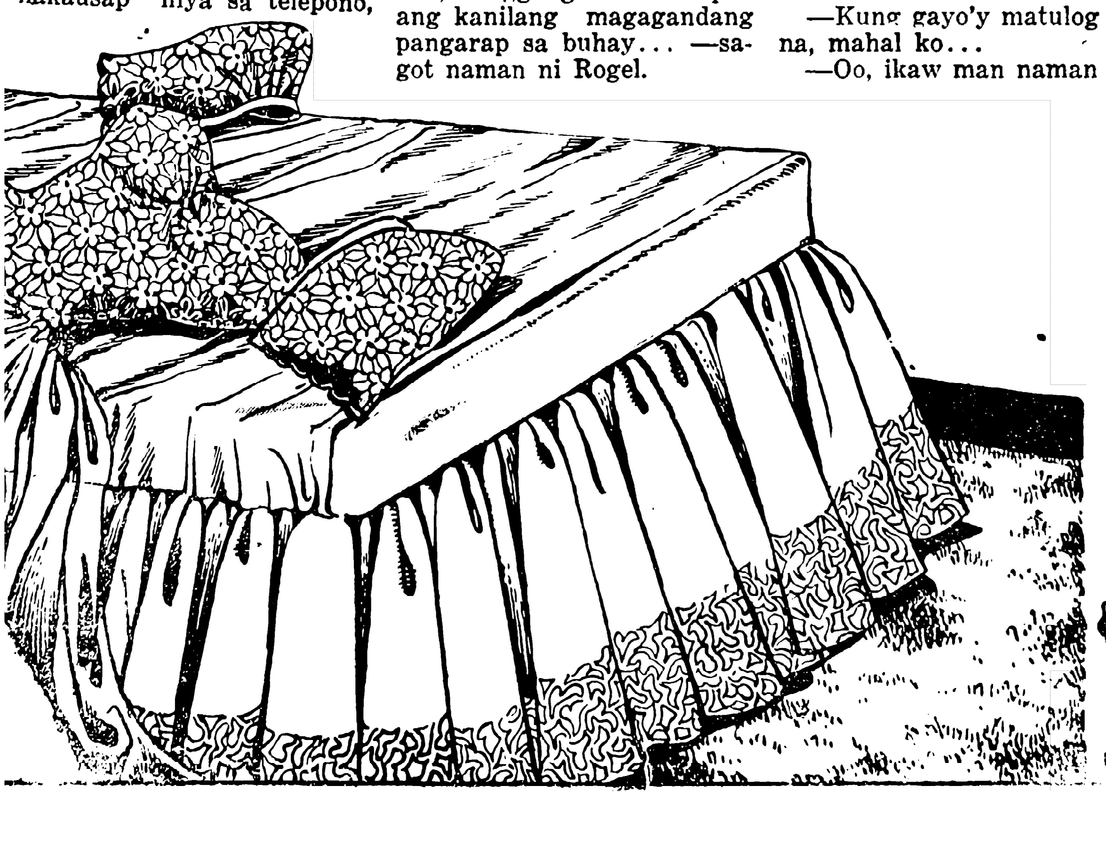

HINDI MALAMAN NI ROSELLA KUNG BAKIT NATULO ANG KANYANG LUHA AT MAY TAKOT NA NAMANG NAKISUNO SA KANYANG PUSO.

walang iniwan sa paroparong pa-giray-giray na lumabas sa kusina, at nang muling pumasok ay hawak na ang boteng sa boong akala niya'y alak nga ang laman. Hindi niya batid na iyon pala'y pinagsidlan lamang ni Binday ng Alcohol Denaturado, o "Wood Alcohol" na ginagamit sa pagpapaningas ng Kusinilya. Isang mabagsik na Ingridyenteng nakakalason, at ang ilang lagok lamang ay labis nang makamatay ng isang kabayo.

INUMIN KAYA NI ERLINDA ANG LAMAN NG BOTENG IPINALALAGAY NA HINIEBRA?
(ITUTULOY)

ISANG TANYAG...

(Buhat sa pahina 19)

panig niya, ang kanyang kakayahan.

Ang mga tao ay halos napipigil ang pahina dahil sa nakikita nilang ang mabibilis na tuldok sa bastidor ay mabilis na nakayari.

Ang bawat panig ay humahanga sa kanilang namamalas. Pinupuri ng mga mayamang nagmamasid ang kakisigan at kabilisan ni Maria. Gayon ding paghanga at pagpupuri ang inuukol ng mga nagmamasid sa hindi kilalang bordadora.

Ang ginagawa ng dalawa ay dumating sa pinakamahirap na bahagi. Natutuwa ang mga nagmamasid kay Maria at hinuhulaan nilang, sa bahaging ginagawa ay magagahis ni Maria ang kalaban.

Nguni't laban sa inaasahan, ang kalaban ni Maria ay matatag at patuloy na mabilis ang mga daliri sa pagtultuldok at paghigit ng sinulid. Ang mga tuldok ay tiyak at hindi sumasala. Patuloy na nakikita ang kayarian na maganda at kahangahanga.

Isa sa mga taong nakatingin sa mahiwagang bordadora ay hindi napigil ang sarili sa pagsasalita ng malakas.

—Tingnan ninyo, anya — ang kagandahan, kalinisan at ang mga kulay na parang sariwangsariwa; hayan, malapit nang matapos. —Ang pinupuri ay ang ginagawa ng kalaban ni Maria.

Totoo nga naman. Hindi nàglipat-saglit at ang ginagawa noon ay natapos. Ang dalaga ay tumindig at tumanaw sa lahat ng panig. Isang maugong na palakpakan ang iniukol ng maraming tao nang makita siyang nakatapos.

Hindi pa natatapos si Maria. Natigilan ito. Inukulan ng tingin ang bastidor ng kalaban na nakalapag, at nakita niya ang kayarian. Natigilan si Maria.

Muling umugong ang pagbubunyi ng mga tao sa naunang nakatapos. Masaklap na hatol ang gayon sa isang napipilan.

Dinamdam ni Maria ang nangyari. Nanlulupaypay siya at hindi makatunghay sa mga tao. Ganoong napakalamig ay para siyang sinisigan. Ang pawis niya ay humihilam sa kanyang mga mata.

Isang kapasyahan ang bumangon sa isip ni Maria, ang pagpapatiwakal. Hinawakan ang gunting na ginagamit at isasagawa na sana ang makutim na tangka. Siyang paglapit ng mahiwagang kalaban, at anya; Maria, huwag. Hindi mo dapat gawin ang tangka mo. Mangilabot ka. Dapat kang lumawig upang magsisi. Ang iyong kataasan, kapalaluan at hindi mabuting pakikitungo sa mga nag-akyat sa iyo, ay dapat mong pagsisihan.

—Sino ka ba? —payamot na naitanong ni Maria.

—Ako ang hinahangad mong makalaban; ang Dyosa ng Karunungan. Pinakiharapan kita. upang ang mali mong pagkakilala sa sarili ay huwag nang maulit, at ang karampatang parusa ay dapat mong matamo sa kaukulang panahon.

Napatigagal si Maria. Ang pagkatingin niya sa Dyosa ay nagbabadha ng alinlangan. Ibig niyang ibuka ang bibig upang humingi ng tawad ay hindi niya magawa. Ang kapalaluan din ang nakapangyayari sa sarili. Ang kanyang mga mata ay nagsisimulang manalim.

Siyang pagsasalita ng Dyosa.

—Mula ngayon, ang iyong katangian sa paghabi, ay dadalhin mo sa lahat ng panahon. Sa pamamagitan ng paghabi, gagawin mo ang iyong magiging tahanan. At sa tahanang iyong yayariin, ay doon ka mabubuhay.

At nakita na lamang ng mga tao ang untiunting paglalaho ni Maria at nang ito ay maparam ay lumitaw ang isang malaking gagamba na noon din ay nagsimulang humabi ng kanyang tahanan.

Nangabaghan ang mga tao.

Hindi nila akalaing humantong si Maria sa gayong kalagayan. Natitilhan sila sa pagtingin sa patuloy na paggawa ng gagamba. Sa paggawa ng kanyang bahay.

—Hanggan diyan mga anak ang kuwento. Maging aral nawa sa inyo ang sinapit ni Maria.

—Napakalungkot po ng kanyang sinapit, ingkong. —Si Pekto ang nagsalita.

—Iyon ay nangyari, upang maputol ang kanyang kapalaluan. Kaya, kayo mga anak, iyang pagpapalalo sa kapuwa ay huwag ninyong magagawa-gawa. Mangilabot kayo sa sinapit ni Maria.

—Isa nga pong magandang aral ang sinapit niya, ingkong.

—Siya, kayo ay dapat nang lumakad. Iligpit pa ninyo ang mga alaga ninyo.

—Opo, ingkong. Lalakad na po kami. —Si Manuel ang nagpaalam.

—Samahan kayo ng Mahal na Poon.

—WAKAS—

BUHAY NA LARAWAN

(Buhàt sà pahina 17)

na kaibigang inanyayahan ni Abogado Santos, na siyang may handog ng idaraos na "stag party", alangalang sa nalalapit na pakikipag-isang-dibdib ni Rogel. Ito man naman ay naroon na rin at nakangiting nakikipagkamay sa bawa't dumating at bumati sa kanya.

Sinimu'an ang inuman ng alak. Isang madaling tablan, kaharap ng mga nagmamamalagihay na rin ang lumapit pa kay Rogel, pagkatapos na tunggain ang nalalabing wiski sa kanyang hawak na kopa.

—Bakit mo binili ang buong baka... gayong mura ang gatas at maaari ka namang bumili ng unti-unti...? —tanong ng lasing nang tatangu-tango pa sa pagsasalita.

—Siyanga... bakit maaga kang nakaisip na magbigti..? —susog ding tanong ng isa namang nagmamalagihay nang mapulang-mapula ang mukha.

Nangiti muna si Rogel, lumagok ng serbesa sa hawak na baso, saka marahang sumagot. .

—Ang pag-aasawa ay katulad din ng kamatayan, mga kaibigan... Iya'y may panahon nang pagdating, sa ayaw mo't sa ibig.

—Pero, kung hindi ka lumigaw, hindi darating iyan... —biglang sagot ng isa sa mga kaharap na namumu-

Tiki-Tiki MANUEL ZAMORA

Sumusugpo Sa Anemia!

Ako'y may anemia sapul pa noong ako'y nag-aaral sa mababang grado hanggang sa aking primera anyo ng "high school." Ako noo'y payat, maputla at mabina sa klase. Matapos akong makainom ng Tiki-Tiki Extract Manuel Zamora sa tuwina—ako ngayo'y malusog na may kutis na animo'y rosas at ang aking anemia ay ganap na nawala.

Andrea Bartolome

TIKI-TIKI EXTRACT
Manuel Zamora
A QUALITY PRODUCT SINCE 1912

Ang Tiki-Tiki Extract Manuel Zamora ay isang mabisang pampalusog na sagana sa Bitamina B complex, ito'y sumasansala at lumulunas sa beri-Beri, diuresis at anemia; tumutulong sa pagtunaw ng kinain at sumusugpo sa nagsisimulang pagkatuyo. Ito'y isang ligtas na panlunas sa mga karamdamang nagpapahina. Ang nagdadalang-tao o nagpapasusong mga ina at mga bata ay kailangang uminom ng mataas na uring pampalusog na ito. Ito'y sariwa!

SALAPING GANTIMPALA

Isulat ang tunay ninyong karanasan tungkol sa Tiki-Tiki Extract Manuel Zamora sa 50 salita at ilakip ang larawan at ang polyetong nakabalot sa bawa't botelya. Kung mapili at malathala, kayo'y tatanggap ng salaping gantimpala.

—Ito ang aming bagong botelyang may 15 cc.

Farmacia Manuel Zamora
981-R Hidalgo

ngay na rin ang mga mata.

—E, bakit naman hindi liligaw... Ang ibig mo ba'y maparis sa iyo, na gayong mahigit nang tatlumpung taon ay hindi pa marunong lumigaw hangga ngayon, kaya hindi makapag-asawa... —pakli naman ng isa, na naging sanhi ng malakas na paghahalakhakan ng magkakaharap.

—Ang inaalaala ko kay Rogel ay baka matulad sa kaibigan nating si Masiong, na habang ang asawang abogada ay nasa hukuman at humaharap sa usapin, ay siya naman ang naiiwan sa bahay na naglalaba ng mga lampin at nag-aalaga sa bata... — anang isa pa.

Nagkatawanan ang magkakaharap, sapagka't ang Masiong na sinasabi nito ay kasa'ukuyang pumapasok sa kanilang kinalalagyan. Narinig pala ni Masiong ang sinabi ukol sa kanya, kaya nakangiting sumagot.

—Mabuti na ang maglaba ng lampin at mag-alaga ng bata, kaysa katulad ng kaibigan nating nagsalita na kasapi sa Kapisanang Hampas-bakya.

—Anong hampas-bakya...? —nakatawang tanungan ng mga kaharap.

—E, hindi makapanaog kung ayaw ang asawa... at ni hindi makapagpaalam na aalis, oras na makitang hawak na ng asawa ang bakya nito... at nang minsang magtanan sa pag-alis... alam ninyo ang nangyari nang magbalik...?

—Ano ang nangyari...? tanungan uli ng mga kaharap na sinundan ng tawanan.

—Nagkasira-sira ang bakya ng asawa sa kanyang ulo... kaya matagal na hindi nakapanaog ng bahay... —sagot ni Masiong, na sinundan ng halakhakan ng lahat.

—Hindi marahil mangyayari kay Rogel ang bagay na iyan... —anang isa naman.

—Malay natin... Iyang bait ni Rogel na iyan... Ang sabihin mo'y baka pagsuotin pa iyan ni Rosella ng kamisola... —sunggab ni Pakito, na malagihay na rin, na ikinangiti lamang ni Rogel.

—Huwag mong gagawin iyan, Rogel... Hindi baleng mag-nait gaun ka... pero huwag kang magkakamisola at kahiya-hiya... —nakatawang salo ni Ramon, na malakas ding ikinatawa ng magkakaharap.

Patuloy ang inuman at ang pagbibiruan, hanggang ikawalo ng gabing yaon, na siyang oras na ipinaghiwa-hiwalay ng magkakaibigan. Lulan ng kanyang awtong nagtungo si Rogel sa bahay ng kanyang katipan. Inabutan niyang naghihintay si Rosella.

—Naiinip ka na ba, mahal ko...? —masuyong tanong ng binata, saka inilagda sa pisngi ng doktora ang isang matamis na halik.

—Alam mo nang nagiging kainip-inip sa akin ang mga sandali, habang ikaw ay hindi ko nakikita at nakakausap... —malambing namang sagot ng dalaga.

—Kaya naman sinikap kong makaparito agad, upang huwag kang mainip, aking mahal... —maagap na sagot ng binata, saka naupong kapiling ng katipan.

Nang magkapiling na silang nakaupo ay saka nabanggit ni Rosella, ang guniguning-takot na hindi niya malaman kung bakit hanggang nang mga sandaling yaon ay lumiligalig sa kanya.

—Ukol sa ating kasal ay wala kang dapat na ikatakot... Tiyak na matutuloy ang ating pagiisang-dibdib. Hindi na taon, hindi buwan, ni linggo ang ating bibilangin, kung hindi oras na lamang at magaganap na ang ating malaong pinanabikang pagharap sa dambana... —sagot ni Rogel.

—Ewan ko nga ba... Hindi ko malaman kung ano ang aking kinatatakutan... nguni't ako'y natatakot... Kakaba-kaba ang aking dibdib... Hindi mapanatag ang aking kalooban... at lagi nang may kalungkutang nakikisuno sa aking puso... Tila may kung anong pangitaing sumusurot sa aking paningin, habang nalalapit ang ating kasal... —ani Rosella, sa marahan at basag na tinig.

—Limutin mo ang kalungkutan... Ang lagi mong isa-isip ay ang kaligayahang naghihintay sa atin, pagkatapos nang kasal... Pagkatapos ng agahan sa Manila Hotel ay magtutuloy tayo sa Baguio, at pagkaraan ng isang buwan ay magtutuloy tayo sa Hongkong... sa Hapon... sa Haway... Sa Amerika... sa buong daigdig... —ani Rogel, saka muling hinagkan ang mabangong pisngi ng katipan.

—Iyan ang iyong pangarap at iyan din ang sa akin... Kahimanawari ay matupad ang pangarap nating dalawa|| —nakangiting tugon ni Rosella.

Marami pa silang napag-usapan, bago marahang tumindig si Rogel at nagpaalam sa katipan, nang marinig niyang tinugtog ng malaking orasan sa bahay na yaon ang ikalawa ng madaling-araw.

—Matulog ka na, pagkaalis ko, —ang bilin ni Rogel, pagkatapos na gawaran ng halik ng pamamaalam ang kanyang mahal.

—Gayon din ang iyong gawin. Huwag ka nang magdaan kung saan-saan. Umuwi ka na at pagdating mo sa bahay ay matulog ka... —ganting bilin ng doktora.

Sa ganyan sila nagkahiwalay. Buhat sa bahay ng kanyang katipan ay tuwiran nang umuwi si Rogel. Si Rosella naman ay nahiga na, upang makatulog. Nguni't gayong mariing pinipikit ang kanyang mga mata ay kung bakit ayaw siyang dalawin ng antok, hanggang sa abutin pa siyang gising ng tawag ni Rogel sa telepono, pagdating na pagdating sa bahay.

—Hangga ngayon ba naman ay hindi ka pa natutulog, mahal ko...?

—Pinipilit ko nga sana, nguni't ewan kung bakit ayaw akong dalawin ng antok... Marahil ay sa laki ng galak na nag-uumapaw sa aking dibdib, dahil sa nalalapit nating kasal... —ang sagot ni Rosella, sa hangad na huwag nang mabalisa ang kanyang katipan. —Matulog ka na, at huwag mo akong alalahanin. Mamaya lamang marahil ay aantukin na rin ako, —patapos ng dalaga.

—Hindi na rin ako matutulog habang ikaw ay gising... Mag-usap na lamang tayo sa telepono, hanggang sa tayo ay sabay na antukin, —tugon ng binata.

—Ipinapayo ko sa iyong matulog ka na. Masama sa iyo ang mapuyat, sapagka't maghapon ka pang pumapasok. Ayaw kong mangalumata ka sa araw ng ating kasal. Matulog ka na at ipinangangako ko sa iyong ako man ay matutulog na rin... ani Rosella.

—Ikaw ang bahala kung iyan ang iyong ibig. Alam mo na namang walang iniutos sa akin, na hindi ko sinunod... Kung gayo'y "sweet dreams", mahal ko, —patapos ni Rogel.

—Gayon din sa iyo, aking mahal, —tugon naman ng doktora.

Pagkatapos na ipinid ang telepono, ang ginawa ni Rosella ay kinuha buhat sa aparador ang kahong kinalalagyan ng kanyang damit-pangkasal. Isinabit itong kasama ng mahabang belo sa isang dulo ng kanyang kama, matagal na tinitigan, saka nakangiting hinagod-hagod. Nang ang mahabang belo ay hagkan na niya at idiit sa kanyang pisngi, hindi malaman ni Rosella kung bakit natulo ang kanyang luha, lumakas

Naisasauli Ang Lakas, Napapababata Ang Glandula

Hindi na kailangan ngayon ang magtiis buhat sa paglalaho ng pagkalalaki at lakas, panghihina ng isip at katawan, nerbiyos maruming dugo balat na may karamdaman kalungkutan hindi mapagkatulog sapagka't isang Manggagamot na Amerikano ang nakatuklas ng isang madali at maginhawang paraan upang mawakasan ang mga bagabag na ito.

Ang tuklas na ito ay nasa kaayaayang ayos tabletang madaling lunukin. Ganap na walang panganib, magliligtas sa inyo sa operasyon ng glandula at nakapagdudulot ng bagong sigla at kabataan sa libo-libo. Tuwirang nagkakabisa sa glandula at nerbiyos at nagbibigay ng bagong saganang dugo at lakas sa inyong mga ugat. Makikita at madarama sa inyong sarili ang kabataan. Magniningning ang inyong mga mata magk[illegible] kayo ng kasiglahan at mananalaytay sa inyong katawan ang lakas at sigla ng kabataan.

At ang kahangahanga at bagong pangpalakas ng mga glandulang ito na kung tawagin ay Vi-Tabs ay pinananagutan. Napatunayan ito ng libo-libo sa Amerika at ipinamamahagi ngayon ng mga botikaryo dito sa Pilipinas sa ilalim ng pananagutang ganap na makasisiya sa inyo o isasauli ang inyong salapi. Dapat kayong padamhin ng kalakasan at magk[illegible] kayo ng tagal makadama ng kabataan o ibalik lamang ang basyong pakete at ang inyong salapi ay isasauli. Ang isang tanging botelyang naglalaman ng 48 Vi-Tabs ay murang-mura ang halaga at ang pananagutan ang magsasanggalang sa inyo.

Vi-Tabs

Each Vi-Tabs Tablet contains in Grains, Iron Lactate, 1½; Tot[illegible]uine, ⅛; Acid Arsenous, 1/200; Pulverized [illegible] Vomica, 1/16; Pituitary Substance Whole, 1 [illegible]; Thyroid Substance Whole, 1/24; [illegible] Substance Whole, ½; Yohimbine Hydrochloride, 1/24; Zinc Phosphide, 1/30.

MARY CHILES HOSPITAL & MATERNITY

Lahat ng uri ng karamadaman — Operasyon, Pánggágamot át Panganganak

MAY RAYOS X AT HUSTONG KAGAMITAN SA KLINIKA AT LABORATORYO

SCHOOL OF MIDWIFERY

DR. M. FLORENDO, M.D.

135 Gastambide, Sampaloc, Maynila Tel. 3-79-34

DR. F. A. FIDELINO

DR. PILAR V. CRUZ — FIDELINO

MGA DALUBHASA SA PAGPAPAANAK, NA WALANG SAKIT, BOCIO ILONG, LALAMUNAN, TONSIL, APENDICITIS, MATRIS DAANAN NG IHI, LUSLOS, BALI NG BUTO, SAKIT NA LIHIM, BALAT, HIKA TUBERCULOSIS. May Pneumothorax at Rayos-X sa mga BATA

KLINIKA: R-318 Mercedes Bldg. Oras: 9:30-12:00 N.U. 3:30-6:30 N.H. Plaza Miranda, Quiapo Tel. 3-23-28 — Tahanan Tel. 7-20-53

ang kaba ng kanyang dibdib at may takot na namang nakisuno sa kanyang puso. Gayon man ay pinilit niyang aliwin ang kanyang sarili. Ginunitâ niya ang sinabi ni Rogel... Limutin mo ang kalungkutan... Ang lagi mong alalahanin ay ang naghihintay sa ating kaligayahan pagkatapos ng ating kasal...

Pabulong niyang inuulit iyan sa sarili, habang nakatingin siya sa larawan ni Rogel, na nakapatong sa ibabaw ng kanyang tokador. Buhat sa kinatatayuan ay marahan siyang humakbang, kinuha ang larawan ng katipan, matagal na idinikit sa kanyang pisngi... pinaliguan ng halik... idinikit sa kanyang dibdib, upang marahil ay marinig nito ang ibinubulong noon ng kanyang puso... *"Rogel, aking mahal, hindi na magtatagal at matutupad din ang pangarap nating kaligayahan..."*

Patuloy na hinahagkan-hagkan niya ang larawan ng katipan, hanggang sa siya'y mahiga... Ipinatong ito sa ibabaw ng kanyang unan, at patuloy na tila kinakausap. *"Rogel, mapaligaya kaya kitang gaya ng aking pangarap...?"*

Hindi malaman ni Rosella, kung bakit naluha siya, pagkatapos na bigkasin ng pabulong ang tanong na iyan, kaya't nabasa ng luha ang larawan ni Rogel, nang ito'y muling halikan at idikit sa kanyang pisngi.

Nasa ganyang ayos si Rosella, nang muli niyang marinig na tumunog ang timbre ng kanyang telepono. Inisip niyang hindi na maaaring tumawag ang kanyang katipan, pagkatapos na magkasundo silang matutulog na. Naitanong niya sa sarili, kung sino pa ang maaaring tumawag sa kanya sa gayong oras. Wala siyang magunitang sino man. Nagawi ang kanyang mga paningin sa bukas na durungawan habang siya'y nag-iisip. Nakita niyang laganap ang di magkitang-suruting karimlan. Parang binabayo ang kanyang dibdib, habang patuloy ang pagtunog ng timbre ng telepono. Aliniangan siya ngayon, kung yaon ay dapat niyang sagutin o hindi...

(ITUTULOY)

GININTUANG...

(Buhat sa pahina 15

sa isang taksing naghihintay at buhat noon ay iniwasan mo na ako!

—Ano naman ang napagusapan ninyo noon, Bert?

—Humingi siya nang paumanhin. Sinabi niyang siya'y nagkamali at pinagsisisihan naniya ang lahat. Hiniling niyang magkasundo kami uli!

—Hindi ko akalaing lalambot ang kanyang puso, na, sa akala ko'y singtigas ng bakal. Hindi ba ang sabi pa niya noon! *"Isa kang sinungaling, magdaraya! Ulol lamang ang buuwang papatol sa iyo! Salamat at hanggang maaga'y nakilala kita! Makaiiwas pa ako sa iyo!* At, ang iba pa niyang sinabi'y hindi ko na nga narinig dahil sa aking pagmamadaling makarating sa amin!

—Hindi nga kapanipaniwala, Fanny, nang sabihin ko sa kanyang tapos na ang lahat sa amin. Namagitan pa ang kanyang mga magulang sa amin, nguni't nagulo lamang ang aking isip pagka't nag-iisip ako noon kung bakit hindi mo ako binigyan nang pagkakataong makapagpaliwanag hinggil sa nangyari at ako'y niisan mo nang walang paalam. Buhat noon, Fanny, ay isinaisang-tabi ko muna ang pagibig. Mahirap, nguni't nagawa ko rin, hanggang sa makalipas ang ilang taon sa ating pagkakalayo. Salamat sa araw na ito ng PASKONG PAGKABUHAY, inaakala kong muling mananariwa at mabubuhay ang ating pagiibigan...

Sa huli kong pangungusap na ito'y pinagmasdan kita, Fanny. Nakita kong masaganang luha ang namamalisbis sa magkabila mong pisngi, kaya't hindi ako nakatiis. —Fanny, kung nasugatan ko ang iyong puso dahil sa kahilingan kong buhayin mo ang ating pag-iibigan, ipalagay mong wala kang narinig sa akin. Alang-alang sa iyong kaligayahan ay nakahanda akong magtiis...

—Walang sugat ang puso ko, Bert. Pinananabikan ko ngang magbalik ang ating kahapon, nguni't...

—...Huli na ang lahat, Fanny? Ganyan ba ang ibig mong sabihin?

—Oo, Bert, sapagka't naibaling ko na sa iba ang aking pag-ibig. Malapit na kaming humarap sa Dambana ng Diyos, nguni't bago ang lahat, hinihingi ko ang iyong kapatawaran pagka't ako ang maysala. Magkakalayo tayo, nguni't laban sa aking puso't kaluluwa, kaya hindi ko itinuturing na ako'y maligaya, bagaman umusbong sa